

dem for Næringsforger; thi naar man har levet et Liv som en høit fortjent Digter eller Forfatter, saa kan man vel tale om Næringsforger, selv om man har Livets første Fornødenheder i Form af Smør og Brød. Dernæst vil jeg sige, at jeg selv som Medlem af Rigsdagen vil alvørlig protestere imod at indblandes i Spørgsmaal om, hvad der skal gives den og den enkelte Kunstner ved Theatret. Det er efter min Overbeviisning en heelt feilagtig Methode at drage den lovgivende Magt ind i Afgjørelsen af saadanne Spørgsmaal, til hvis Afgjørelse vi have en ansvarlig Regjering; den sidder der, for at sørge derfor, for i det Hele at forvalte Statens Midler saaledes, at den kan forsvare det for os og for Kongen; men vi skulle ikke drages ind med, hvergang der er Tale om at give 200 Rd. til en Skuespiller eller kjøbe en ny Tromme til Fodgardens Musikkorps, eller Gud veed hvad for lignende Smaaligheder. Der møder os idelig Spørgsmaal, hvor vi maae lægge utalte Millioner i Haanden paa den ansvarlige Minister og stole paa, at han vil handle som ærlig Mand, og saa skulle vi her blandes ind i en saadan Detail! Vi ere f. Ex. gaaede ind paa at give Krigsministeren Bemyndigelse til at aflutte en Handel med Kjøbenhavns Commune om flere Millioner — jeg ventet nu rigtignok, at det ikke vil blive saa mange Millioner, som Mange have bildt sig ind — og der give vi ham frie Hænder, men til at give 200 Rd. udover Maximum til en stor Kunstner, eller kongelig Ud nævnelse til en Mand, der har tjent Theatret i 20 eller 25 Aar, det skulle vi være med til! Er det en fornuftig constitutionel Praxis, er det Noget, der overhovedet kan føre til Gavn for Staten? Commissionen har udtalt i sine Motiver, at den anseer det for at være saa nødvendigt for Theatrets Bestyrelse at have dette bestemte Maximum for Kunstnernes Lønning, fordi, siger den, ellers ville alle Skuespillerne trænge ind paa Theaterbestyrelsen, saa at den enten bliver nødt til at opfylde deres urimelige Fordringer for at bevare Theatret, eller vil blive lagt for Had. Det er ikke nogen stor eller ophøiet Betragtning, der her gjør sig gjældende, men man kunde jo sige, at den var praktisk velbetæuft; praktisk er den imidlertid heller ikke; thi har man

virkelig en saa svag Theaterbestyrelse, hvad saa? Saa vilde for det Første de store Kunstnere udøve et Tryk paa den i den Retning, at de idelig og idelig vilde forlange, at den skal gaae til Rigsdagen, skjøndt det aabenbart er Commissionens Mening, at dette kun skal være sjældne Undtagelser. Dernæst vil Trykket gjøre sig gjældende saaledes, at alle de Middelmaadigheder, der ere ved Theatret, ville kræve Maximum, og naar man har en Theaterbestyrelse, der ikke kan staae imod, saa vil enhver lovende Elev, der har været ved Theatret i nogle Aar, kræve Contract-Ansættelse, og faaer han den, saa vil han forlange 1600 Daler. Nei, Trykket maa ikke modarbeides paa denne Maade, men det maa stee saaledes, at man har en Bestyrelse, der er sin Post voren, og en Minister, der er dygtig til at see den paa Fingrene. Den Lønningsscala, der er fastsat med det nævnte Maximum, blev af min ærede Ven (Aldre) betegnet som „rimelig for Middelmaadighed.“ Ja, det er Sagen, for Middelmaadighederne er det nok, men det er høist utilstrækkeligt for de virkelige Dygtigheder og staaer i et fuldstændigt Misforhold til, hvad Talenterne kunne forlange. Det hører med til Tidens Udvikling, at Forfattere og Kunstnere ikke længer som i gamle Dage ville finde sig i at gaae med Huller paa Albuen og drifte Bitt paa Borg. De have lært, at deres Arbeide er ligesaagodt sin Løn værd som det store, værdifulde Arbeide at dyrke Jorden, og de ville have deres Arbeide betalt, som enhver anden Mand sit. Den Tid, da Besjel og Gwald svæmede omkring og ansaae sig for lykkelige, naar de kunde opnaae et lille Gratiale paa 200 Rd. om Aaret, er ikke mere, og den Tid, da Skuespillere vandrede om fra Biinkjælder til Biinkjælder og lode sig tractere og ved Hjælp af Gjæld og Gratiale kunde leve for et Par hundrede Rd. om Aaret, er heller ikke mere. Hvor De ville see hen i Verden, ville De see, at Forfattere, Kunstnere, Skuespillere, Sangere, Billedhuggere, Malere, Musilere forstaae at gjøre sig deres Arbeide rundelig betalt. Nu er der ved Theatret visse Sider af Kunsten, der have en ligefrem cosmopolitisk Betydning, som kunne gjøre sig gjældende ikke blot in-